

З Новими роками!

Микола СИНГАЙВСЬКИЙ.

ПОЧАТИЙ КАЛЕНДАР

В Новому році задуми збуваються,
І слово зацвітає на вустах.
В людських серцях куранти озиваються,
Іх чути всюди — в селах, у містах.
У Новоріччя ми вступаєм дужими,
дітей вітають сиві матері.
Та завтра знову поступ світ напружимо —
звитяжці, добротворці, трударі.
Звеличим край свій
трудовами буднями,
де звершені ми цюкликані в житті.
Ми віримо, що і в прийдешнім будемо —
у праці і в піснях — на видноті.
Багаті хлібом,
здружені родиною,
де в кожного — товариш, друг і брат.
Ми, побратими, горді Батьківщиною —
близькою — від Охотська до Карпат.
І з кожним днем у світі ясноворить ся,
Людські серця відкриті для добра.
І легше нам працюється і твориться,
для творчості найкраща в нас пора.
Готові ми до звершення і до подягу,
продовжуєм початий календар.
А Рік Новий —
він з нами кожним поджеком,
він — сіятель, творець і хлібодар.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 1 (389)

Середа, 1 січня 1975 р.

Ціна 2 коп.

ЗАВЕРШАЛЬНОМУ — УДАРНІ ТЕМПИ!

СЕМКО А. Х.,
голова пресидії Центрального правління УТОГ

Великими трудовими успіхами у боротьбі за перетворення в життя рішень XXIV з'їзду КПРС євстрів радянський народ Новий, 1975 рік. Славними трудовими подвигами на всіх ділянках комуністичного будівництва ознаменувався минулий четвертий, визначальний рік дев'ятої п'ятирічки. В літопис історії нашого народу внесена ще одна героїчна сторінка, взятий ще один рубіж на шляху, по якому веде нас наша рідна Комуністична партія до комунізму.

У минулому році на неозорих просторах Батьківщини кипіла творча натхненна праця на новобудовах, фабриках і заводах, на колгоспних і радгоспних полях, в інститутах і лабораторіях вчених. З невою силою продовжували наші люди штурмувати космос, перетинати русла гігантських рік, прокладати нові траси і магістралі.

У відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу в країні в нову силу розгорнулося Всесоюзне соціалістичне змагання, девізом якого було: «П'ятирічку — достроково!».

Сьогодні, коли минулий рік успішно завершено, потрібно і можна підвести деякі підсумки його, сказати про той посильний доробок у загальнодержавну скарбницю, який внесли трудівники Українського товариства глухих.

Виробничий план 1974 року успішно і достроково виконаний. Всі учбово-виробничі підприємства і виробничі об'єднання Товариства справилися з поставленими завданнями. План з обсягу реалізації продукції підприємствами Товариства виконано на 100,2 процента. При плані 107 мільйонів 800 тисяч карбованців реалізовано продукції на 108 мільйонів карбованців, до кінця року колективи УВП та виробничі об'єднання реалізували продукції понад план на 5 мільйонів карбованців.

За цими цифрами стоїть напружена праця робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Товариства, колективу апарату Центрального правління УТОГ — всіх, хто нещепно шукає невикористані резерви виробництва.

Говорячи про найголовніші в них, слід відзначити, що ці пошуки увінчалися успішно. Лише за рахунок мобілізації внутрішніх резервів виробництва випущено товарів народного вжитку на 900 тисяч карбованців, на 2,5 процента знизена собівартість товарної продукції при збереженні 1,5 процента,

У минулому році освоєно 61 вид нових виробів і моделей одягу, введено в виробництво 338 заходів з НОП з економічним ефектом 348 тисяч карбованців, 126 заходів з нової техніки і 450 раціоналізаторських пропозицій, які дали 300 тисяч карбованців економії.

Поряд із успішним виконанням державних планів на підприємствах, в культосвітніх закладах і установах Товариства велась велика організаційна, масово-політична і виховна робота на УВП, в гуртожитках, Будинках культури і в клубах. Повністю виконані всі заходи по спортивно-масовій і фізкультурній роботі. Спортсмени УТОГ у впертій боротьбі вибороли першість СРСР в легкій атлетиці, волейболі, баскетболі, настільного тенісу.

Багато зроблено в минулому році. Нині, на порозі Нового року, перед нами постають нові завдання, нові проблеми, які ми маємо вирішувати у завершальному році п'ятирічки.

Вже з першого дня Нового року ми повинні зосередити всю свою енергію, знання і досвід праці на виконанні найголовніших завдань виробництва. В 1975 році намічається випустити продукції на 119 мільйонів і реалізувати на 111 мільйонів 200 тисяч карбованців продукції високої якості.

Творча думка колективів повинна бути спрямована на подальший розвиток виробництва верстатних магнітів серії МТ, виробництво електротехнічної низьковольтної апаратури, поліпшення якості меблів з урахуванням скорочення потреб нітродукції, оновлення асортименту і поліпшення якості швейних виробів.

У 1975 році радянські люди відзначатимуть 30-річчя з Дня Перемоги над фашистською Німеччиною. Вже тепер потрібно готуватися до фестивалю з усіх видів мистецтва, художньої самодіяльності і фотоконкурсів, тощо, який буде присвячено цій знаменній даті. Разом з тим, розпочнеться підготовка до чергового X з'їзду УТОГ.

Товариші! Попереду рік напруженої праці по достроковому завершенню завдань дев'ятої п'ятирічки. Немає сумніву в тому, що з цими завданнями члени Українського товариства глухих справляться з честю!

З Новим роком, дорогі товариші! Нових вам творчих успіхів, здоров'я і щастя на благо рідної Батьківщини!

Зміна.

СЛОВА ДОТРИМАЛИ

Творчо, напружено, плідно працювали в 1974 році трудівники електроарматурного цеху головної підприємства Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт».

Обговорюючи Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу, вони першими в об'єднанні закликали своїх товаришів по праці достроково завершити виконання завдань четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки, першими взяли високі соціалістичні зобов'язання, одним з пунктів яких було, виконати річну виробничу програму на місяць раніше строку.

Слова свого електроарматурника дотримали з честю. При цьому понад взяті зобов'язання вони випустили 5,8 тисячі штук магнітних пускатів на суму 24,1 тисячі карбованців.

Треба сказати, що успіх цієї перемоги був особливий, оскільки трудівники цеху, окрім виконання взятого на початку року зобов'язання, надали велику допомогу й своїм товаришам по праці — швейникам Слов'янського УВП, яке стало філіалом об'єднання, в основі випуску нової продукції — електровимикачів та електропатронів, виділивши для цього бригаду складальників та слюсаря-на-

ладчика на чолі з старшим майстром Г. Я. Гариповою.

Ця бригада протягом десяти днів навчала 18 колишніх швейників технології складання електроустановочних виробів.

Передаючи свій досвід високопродуктивної праці на складанні електроустановочних виробів, члени бригади зуміли навчити кожного з цих 18-ти чоловік виконанню трьох-чотирьох операцій.

Разом з тим, колектив електроарматурного цеху освоїв випуск нового для себе виду продукції — реле РПУ-2.

Т. СЕЗОНОВА,

голова первинної організації УТОГ.

НАШЕ ІНТЕРВ'Ю

Напередодні закінчення четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки, я звернулася до одного з кращих робітників нашого УВП — різальника тканин закрійної дільниці Юрія Євгеновича Ришка з проханням відповісти на запитання редакції:

— Чим пам'ятний для вас був 1974 рік?

Ось що він відповів:

— Передусім, 1974 рік був пам'ятним для мене тим, чим пам'ятним він залишиться для всього колективу Львівського УВП-1, членом якого я є. Я радію, що річний план по випуску валової продукції та з обсягу реалізації її наш колектив закінчив 13 грудня, а це на 4 дні раніше, ніж ми зобов'язувалися на початку року. В липні колектив УВП виконав завдання чотирьох років п'ятирічки. 20 наших кращих трудівників виконали вже й дев'ять п'ятирічку загалом і працюють нині в рахунок 1976, 1977, 1978 років.

Пам'ятним для мене особисто був 1974 рік ще й тим, що мене нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

Вступаючи в новий виробничий рік, я з гідністю можу рапортувати Батьківщині, що свою п'ятирічку виконав ще в січні 1974-го і тепер працюю в рахунок травня 1978-го, що протягом поточного року я передав свій досвід молодому робітникові, колишньому учню виробничого навчання Роману Гошку, який вже виконує доведені завдання на 120—130 процентів.

Наступна п'ятирічка буде п'ятирічкою якості і ефективності праці — говорив в своїй промові в Кишиневі під час святкування 50-річчя Молдавської РСР Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев. Я добре усвідомив це і розумію, що якість продукції нашого УВП в першу чергу залежить від якості моєї роботи. А тому першим пунктом у соціалістичних зобов'язаннях на завершальний рік дев'ятої п'ятирічки я записав: виконувати свою операцію тільки на «відмінно».

Ще тоді, як одержував орден Трудового Червоного Прапора, я зобов'язувався працювати краще, брати активну участь у громадському житті колективу, своїм особистим прикладом вести за собою молоді на дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки. Про це я пам'ятаю й сьогодні і докладно всіх зусиль, щоб слова свого дотримати.

Бесіду записала

Л. СИМАЧЕНКО,
заступник директора по навчально-виховній роботі Львівського УВП-1.

НАГОРОДА ЗОБОВ'ЯЗУЄ

Просто не віряться: вона роками приходила на зміну, сідала за робоче місце і звичним рухом включала швейну машину. Пальці притискували тканину легко, бо заучені за довгі роки праці рухи рук, здавалося, повторювали всі операції автоматично. Може так і залишилася б працювати швачкою-мотористкою на Ворошиловградському УВП Любов Прокопівна Стаська, якби життя не внесло свої корективи у плани всього колективу підприємства.

Для початку обидва УВП міста Ворошиловграда були об'єднані в одне підприємство. Металісти і швейники стали одним колективом, однією сім'єю. На робочих зборах, поряд з жінками у білих косинках, сиділи чоловіки в темних спеціалках, що пахли металеву окалиною, мастилом і гіркуватим димком електрозварювальних апаратів.

На одних із таких зборів вирішувалося питання про освоєння

підприємством нової продукції — електроустановочних виробів. Для всіх це було новиною. Перед багатьма робітниками постало питання: нова професія, як бути?

Для Любові Прокопівни це питання не давало підстав для довгих роздумів. Вона одна з перших заявила:

— Піду освоювати нову продукцію.

Наполегливо і старанно вивчала нові операції пресувальниці і за короткий строк успішно оволоділа ними. Нині вона працює на пресуванні каркасів до електромагнітів серії МТ, щоденні норми виконує на 160 процентів.

— А які плани у вас, Любов Прокопівно, на 1975? — спитала я.

— В цьому році, — сказала вона, — я поставила перед собою завдання: освоїти ще один прес і дала слово працювати краще, давати продукції більше з найменшими затратами. — Так, і тільки так, — додала вона посміхаючись. — Інак-

ше не можу. Висока урядова нагорода — орден «Знак Пошани», яким я нагороджена у минулому році — зобов'язує мене не зупинятися на досягнутому...

Ми тепло розпрощалися, побажали одна одній нових успіхів у завершальному році п'ятирічки.

Н. СЕЛЮТІНА,
заст. директора УВП
по виховній роботі.

Ворошиловград.

П'ЯТИРІЧЦІ — УДАРНИЙ ФІНІШ!

Приймаючи соціалістичні зобов'язання на 1974 рік колектив Львівського УВП-2 вирішив річне завдання виконати до 25 грудня. Слово свого ми дотримали — державний план був виконаний достроково, ще 12 грудня.

В широкому розгортанні соціалістичному змаганні між дільницями на підприємстві переможцем вийшов колектив комуністичної

праці текстильно-галантерейної дільниці, яку очолює комуніст М. Гдичинський і голова цехового комітету Л. Українчук. Соціалістичне змагання визначило героїв праці, серед них: запарник капронового полотна, «Майстер — золоті руки» І. В. Білецький, який нині працює в рахунок 1977 року. Ветеран праці, майстер-склодув Я. С. Лагно — закінчив особисту п'ятирічку, ударника комуністичної праці, швачка А. В. Януш, ткаля У. М. Нестер та багато інших.

20 кращих робітників УВП нагороджені знаком «Переможець соціалістичного змагання 1974», рухом за комуністичну працю охоплено 220 робітників.

Колектив взяв соціалістичні зобов'язання на 1975 рік, вони не легкі, але реальні. Ми зобов'язалися випустити продукції понад план на 150 тисяч карбованців.

У 1975 році колектив буде працювати під девізом: «П'ятирічці — ударний фініш!».

Г. РЕЗНИЧЕНКО,
директор Львівського УВП-2.

РОЗДУМИ ВГОЛОС

Орден «Жовтневої Революції», якого я одержав за успіхи у виконанні і перевиконанні плану 1973 року і взятих соціалістичних зобов'язань, є для мене найдорожчим, бо, отримуючи його, я усвідомлював, що цей орден є нагородою не тільки за працю у мирні часи, але разом з тим, оцінкою моєї військової доблесті у боротьбі з фашистами на фронтах Великої Вітчизняної війни за свободу і незалежність Батьківщини. Не без гордості ношу я цей орден на грудях поряд з медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «За взяття Варшави», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.», «За доблесну працю».

28 років праці віддав я своєму колективу, підготував чимало

штампувальників, наладчиків штампувального устаткування, операторів револьверних автоматів, вдосконалив багато виробничих процесів — тільки протягом останніх дев'яти років я подав у наше бюро ВТБП понад 30 раціоналізаторських пропозицій.

Вступаючи у завершальний рік дев'ятої п'ятирічки, я хочу сказати своїм товаришам по праці, що орден «Жовтневої Революції», яким нагороджено мене в минулому році це разом з тим визнання успіхів всього нашого колективу. То ж давайте і завершальний рік п'ятирічки відзначимо успіхами, гідними такої відзнаки!

А. ЛЯХОРСЬКИЙ,
наладчик пресового і штампувального устаткування механо-складального цеху.

На Житомирській фабриці музичних інструментів трудиться

ЯКА Ж ТО ПІСНЯ БЕЗ БАЯНА

компактна група членів УТОГ. Тут виготовляються баяни марки «Полісся», «Ера-74», «Мрія», «Старт». Всі вони на Виставці досягнень у народному господарстві у Києві нагороджені срібною медаллю. А баяну марки «Мрія» присвоєно державний «Знак якості».

Ударно попрацювали в минулому році Леонід Герасимчук, який достроково завершив особисту п'ятирічку, Валентина Пішл, Надія Пасічник. Вони щоденні норми виробітку виконували на 130—140 процентів, видавали продукцію відмінної якості.

На фото: голова цехового комітету профспілки М. Жиглов, (другий праворуч) розповідає на п'ятихвилинці П. Нагорному, подружжю В. і Я. Пішл, С. Медведчук і Л. Герасимчук про те, якою точно і якісно повинна бути робота, щоб баян марки «Мрія» виходив з воріт фабрики з державним Знаком якості.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

У нас годам особый счет

У нас годам особый счет, И скажем между прочим, Что пятилетки пятый год, Он, как и все — рабочий. И старый год его рукам Свой труд вверяет смело. Ему с пеленок слово БАМ — Его родное дело. Нет, пусть у нас не магистраль, Чтоб с шиком — мимо станций: У нас делов и планов даль, И нам за них и браться. И мы встречаем Новый год Своим рабочим тостом: — Пусть он успехов принесет В труде и нашем росте. У нас годам особый счет, И скажем между прочим, Что пятилетки пятый год, Он, как и все — рабочий!

Н. НЫРОВ.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА.

С новим годом, ветераны!

В торжественный вечер,
друзья-ветераны,
Поднимем бокалы с вином,
Пусть чистый и белый
снежок долгожданный
Мелькает,
кружась за окном!
Одна из снежинок,
На счастье бесспорно,
В бокал залетела ко мне.
Забудем, друзья,
что и красный и черный,
Мы видели снег на войне!
Нам память тревожит
сердечные раны
И в снах оживают
картины войны;
Не зря, ветераны,
в чуб нам так рано
Закрался снежок седины.
А елка веселая ярко сияет,
В морозных узорах окно.
И стрелка живая
свой круг завершает,
Искрится в бокалах вино!
Так выпьем же вместе,
друзья боевые,
за всех опаленных войной.
За все, что в лихие
года грозные
Спасли мы последней ценой!
Мы в ночь новогоднюю
выпьем по праву,
Замедливши времени бег,
За чистое небо,
бессмертную славу
И белый
не тронутый
снег!

Сергей АБАЗИН.
м. Березівка,
Одеської обл.

ТРИ ІНТЕРВ'Ю НА ОДНУ ТЕМУ

— Чим став для вас пам'ятним минулий, 1974 рік?
Ваші плани на майбутнє?
З такими запитаннями редакція звернулася до читачів напередодні Нового року. Нижче друкуємо їх відповіді.

Я. ГОЛОВАЧОВ,
бригадир столярів Житомирського меблевого комбінату,
«Майстер—золоті руки».

— Перш за все, виробничі плани і соціалістичні зобов'язання, взяті на четвертий, визначальний рік п'ятирічки, я виконав достроково. Крім цього, минулий рік був сповненим для мене багатьма добрими подіями. Новому набору меблів «Поліссянка» нашого комбінату, в розробці якого я брав участь, присуджено державний Знак якості.

Протягом 1974 року на комбінаті впроваджено три моїх раціоналізаторські пропозиції, що дали можливість заощадити 5,2 тисячі карбованців.

Вся наша родина живе в достатку. В 1973 році трикімнатну квартиру одержала дочка Ольга — технік Житомирського заводу «Електровимірювач», а в минулому — син Володимир, що працює інженером-будівельником в м. Чернігові.

— Хоч я вже сім років пенсіонер, але про відпочинок не думаю. Хочеться принести якнайбільшу користь рідній Вітчизні.

У нинішньому році думаю запропонувати декілька раціоналізаторських пропозицій. Одна з них, за моїми попередніми розрахунками, дасть 60 процентів заощадження матеріалів та сировини.

Як і торік, велику увагу приділяю наставництву молоді, громадській роботі серед членів УТОГ компактного групи комбінату, щоб мобілізувати їх на дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

Н. РАСКОВАЛОВА,
студентка III-го курсу Київського технікуму легкої промисловості.

— Наша група швейників-технологів влітку 1974 року виборола перехідний вимпел технікуму. Його вручили нам за якісну роботу на виробничій практиці, за активність у виконанні всіх заходів адміністрації, за чистоту приміщення в гуртожитку та за успішне навчання. Нелегко все нам далось, адже змагалися всі групи технікуму і чуючи в тому числі. Вимпел ми й досі утримуємо за собою. В успіху всієї групи є й моя частка.

— 1976 рік буде для багатьох з нас випускним. Тому вже зараз після навчальної та виробничої практики я повинна написати курсовий проект, успішно здати державні іспити і захистити диплом. Я поїду туди, де потрібні спеціалісти моєї кваліфікації — інженери-технологи швейного виробництва.

В. ВОЗІАН,
керівник Запорізького народного ансамблю танцю «Славутич»

— Для колективу ансамблю минулий рік був дуже відповідальним. Перед нами стояло завдання — підтвердити звання Народного. Довелось докласти багато енергії і сил, щоб поповнити ансамбль новими виконавцями з числа робітників УВП та школи.

Самодіяльні актори відновили весь попередній репертуар і підготували два великих полотна: «Карнавал на Кубі» та «На схилах Дніпра» — хореографічна композиція, присвячена героям Великої Вітчизняної війни. На огляді ансамбль з честю підтвердив звання Народного.

Чимало учасників ансамблю беруть участь в його роботі з часу заснування — протягом 20 років. Серед них намотувальниця УВП Неля Мала, робітники моторобудівного заводу Іван Кузьмін, Георгій Бондаренко, слюсарі-складальники Павло Ракович і Михайло Косенко, столяр Микола Гутко — з автозаводу «Комунар».

В минулому році ансамбль дав багато концертів в Будинку культури, а також виїздив до Сімферополя, Мінська, Києва, Мелітополя, Бердянська та в села.

— Наші плани на 1975 рік — закріпити досягнуте, поповнити творчий склад ансамблю, посилити навчальний процес для підвищення техніки танцю і, звичайно, оновити та поповнити репертуар.

В нинішньому році ми готуватимемо композицію «Дружба народів СРСР», танці на теми праці та на колгоспну тематику, а також танці братніх республік і соціалістичних країн.

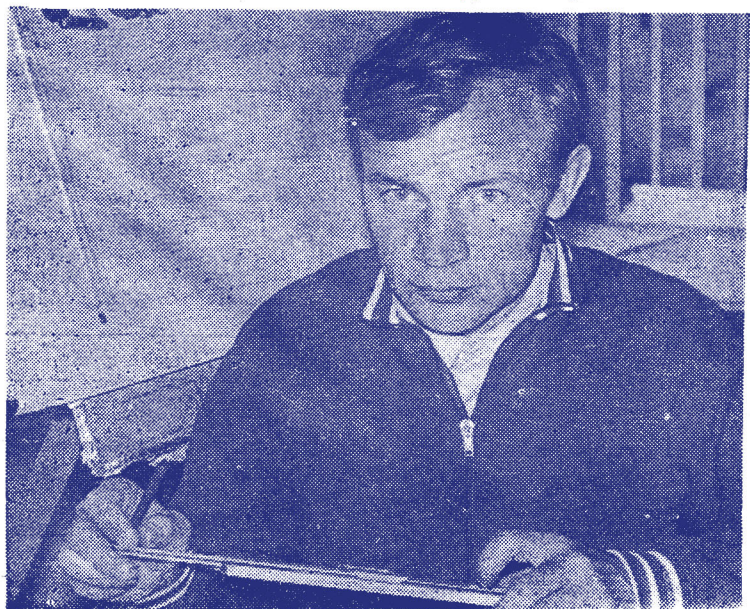
В. М. Міщенко. Латинцев уважно слідує за рухом його губ, за олівець, що залишає ледь помітний слід на ватмані.

— Зрозумів, Вітя, — рівним і тихим голосом відповідає Латинцев, і на ватмані лягають чіткі лінії.

Майже завжди з ним так розмовляють і товариші по роботі, що доручають або приймають виконане завдання. Після цього Латинцев мовчки працює. За креслярською дошкою він забуває про все на світі. Працює з захопленням, натхненню, швидко і красиво.

Розробку складних вузлів або деталей Вячеслав виконує з великим задоволенням, досконало продумуючи все до дрібниць.

Куди б його не посилали, що б йому не доручали — все робить добросовісно й акуратно. Ось цифрові показники його трудової діяльності у відділі. За десять місяців 1974 року середнє виконання норм виробітку на розробку проектно-конструкторських робіт у Латинцева становить 132 проценти. І так з року в рік. Всі свої роботи він здає з першого пред'явлення. Вячеслав раціоналізатор, ударник комуністичної праці. Неодноразово його нагороджували почесними грамотами заводу і міністерства. Недавно Вячеславу вручено знак «Переможець соціалістичного змагання 1974 року», а також присвоєно звання — «Кращий конструктор відділу».

В. О. Латинцев.

Вінницьким трикотажникам не звикати до зустрічей Нового року за тиждень або два раніше. Так було і того грудневого дня, коли у дверях червоного кутка УВП майнув кожух 1974 року.

На короткий мітинг, присвячений достроковому виконанню річного плану по випуску продукції та її реалізації, в червоному кутку зібралися робітники, ІТП та службовці підприємства.

Біля столу, на якому горить веселими вогнями новорічна ялинка, кращі з кращих — «Майстри — золоті руки» А. Микицька, Н. Мерзюк, Е. Ліщина та інші робітники.

Мітинг коротким словом відкриває секретар партбюро УВП В. Бранько. Вона повідомляє, що колектив достроково, 19 грудня, виконав план четвертого, визначального року п'ятирічки по випуску продукції на суму 2 мільйони 400 тисяч карбованців і взяті зобов'язання, а план по реалізації продукції виконано ще 18 грудня. Понад завдання до кінця року буде випущено продукції на 78 тисяч карбованців і реалізовано на 80 тисяч карбованців.

Ще не затихли аплодисменти, а до зали заходить старий, 1974 рік, що ось-ось відійде у вічність. Він розгортає згорток, читає складені веселими віршами привітання і по-

ЗУСТРІЧ ДВОХ РОКІВ

бажання нових успіхів усім присутнім. А до нього вже поспішає Новий, 1975 рік. Два роки обмінюються привітаннями і рік, що відійде, підносить Новому хліб-сіль на вишитою рушнику, а разом з ним і свої права та турботи.

А Новий рік — рішучий, він розпочинає свою роботу з зачитання нових соціалістичних зобов'язань.

Виступають начальники дільниць. Вони рапортують старому рокові про виконання своїх планів. Виконано 9 грудня... 10 грудня... Так, відмінно потрудився колектив УВП і про це добре сказала в своєму виступі начальниці швейної дільниці Т. Пудайло. Колектив переслідували труднощі — з переборами надходила пряжа, швейні нитки, але було використано всі внутрішні резерви, допомогла робітничка кмітливість і ось він, результат!

Директор УВП Г. П. Громова сердечно подякувала колективу за наполегливу працю, привітала з новим трудовим роком. А потім на всіх дільницях було оголошено міні-перерви — це старий рік приїшов до тих, що працювали на другій зміні, щоб попрощатися з ними. І знову за роботу.

В. ПОДІЛЬСЬКИЙ.

НА ОНОВЛЕНІЙ ЗЕМЛІ

З щедрим трудовим дарунком Вітчизні переступає поріг завершального року дев'ятої п'ятирічки ветеран праці колгоспу «Батьківщина Шевченка» (село Моринці Черкаської області) доярка Сіма Дорошівна Ямкова.

Є чим пишатися трудівниці: в рік свого 50-річчя, яке відзначало мало не все село, вона наділа у

своєї групі первісток від кожної корови більш як по 3500 кілограмів молока...

Понад 20 років кожного дня міряє Сіма Дорошівна стежку на ферму. І з року в рік портрет ударниці комуністичної праці прикрашає колгоспну Дошку пошани.

Ходять за доброю порадою, за досвідом до глухої трудівниці і чуючі доярки. Але особливим авторитетом користується вона серед хліборобів і тваринників — членів УТОГ нашого міжрайвідділу. Починаючи з 1960 року, відколи стала членом Товариства, Сіма Дорошівна — учасниця всіх нарад передовиків сільського господарства, які ми організовуємо, активна помічниця правління міжрайвідділу...

Буйно колоситься земля великого Кобзаря. Оновилися, вирости, розквітлі Моринці. І на оновленій землі вершать заповітну мрію поета його земляки... Такі, як Сіма Дорошівна Ямкова.

Щастя ж тобі, трудівнице! Нових перемог в завершальному році дев'ятої п'ятирічки!

І. КОРОЛЬ,
голова Звенигородського міжрайвідділу УТОГ.
Черкаська область.

НА ПОВНУ МІРУ СИЛ

Якщо Вам доведеться побувати в конструкторському відділі гірничо-рудного обладнання Ждановського ордену Леніна заводу тяжкого машинобудування, то неодмінно підійдіть до робочого місця інженера-конструктора В. О. Латинцева.

Ось він біля креслярського комбайну. Злегка примруживши голубі очі, зосереджено креслить. Думає і креслить. Так весь день. Ні перекурів, ні ходіння, ні відпочинку, ні розмов з товаришами...

До Вячеслава підходить керівник групи бюро навантажень

Тяжке життя склалося у Слави Латинцева. Йшла Велика Вітчизняна війна. Олександр Кирилович, його батько, був на фронті. У цей час чотирирічний Слава захворів і внаслідок ускладнення втратив слух та мову.

Вчився хлопець в спецшколі-інтернаті, а після закінчення восьмого класу успішно склав вступні екзамени до Челябінського машинобудівного технікуму. Нелегко давалося навчання глухонімому студентові. Все, що писав на дошці креслою викладач, він сприймав добре, а поясненя та лекції не чув. І Слава навчився читати з губ все, що говорили викладачі. А ще найкращими помічниками в навчанні були підручники. Відповіді на всі питання він давав письмово. І ось ще одна перемога над собою: в 1964 році Вячеслав одержав диплом техника-технолога по холодній обробці металів.

Незабаром В. О. Латинцев разом з дружиною приїхав до міста Жданова і поступив працювати токарем в один з цехів заводу тяжкого машинобудування. Пізніше перейшов в конструкторський відділ техніком-конструктором.

Його працелюбність і старанність одразу помітили товариші. Вони потурбувалися за нього. Батьківське піклування відчув Латинцев і з боку начальника бюро зідвалоутворювачів комуніста В. П. Оболенського, керівників

груп Б. М. Кочергіна, В. Н. Астанка, В. П. Приходько, які чуїно і глибоко допомагали освоїти нову спеціальність. Вони швидко знайшли спосіб спілкування з ним — людиною, яка не чує. І завдяки їх турботам, справи у Латинцева швидко пішли на лад.

Технік-конструктор, старший технік-конструктор, інженер-конструктор без категорій, інженер-конструктор третьої категорії — такий трудовий шлях Латинцева за сім років. Тепер він вчиться на третьому курсі вечірнього відділення Ждановського металургійного інституту.

— Учнитися мені нелегко, — говорить Вячеслав. — Я нічого не чую на лекціях і тому доводиться багато часу витратити на самостійну роботу з літературою, щоб заповнити прогалини.

Є у Вячеслава Олександровича заповітна мрія — стати інженером-конструктором першої категорії. І якщо судити по успіхах у праці та навчанні, він цього швидко доб'ється.

І. ЛУНЬВ, інженер.
м. Жданов,
Донецька обл.

НовоРічні СМІШАНКИ

КОРИСНИЙ РЕЦЕПТ

Один чоловік лікувався від безсоння. Приймати таблетки не хотів, і лікар порадив йому рахувати перед сном у ліжку. Коли наступного дня чоловік зайшов до лікаря, той запитав:

- Ну, скористалися з моєї поради?
- Так.
- Допомогло?
- Та дійшов до 19840, а тоді довелося йти на роботу.

КУРІОЗ

- Мамо, глянь, той чоловік не має на голові жодного волоска.
- Не говори так голосно, він може почути.
- Хіба він про це ще не знає?

ЩИРІСТЬ

- Перехожий до рибалки:
- І знову нічого?
- Так, нічого. В цьому році навіть найбільші брехуни нічого не виймали.

РЕПОРТАЖ ІЗ ПОСМІШКОЮ

ВСЕСВІТНЄ СВЯТО КАЗОК, АБО ЩО НЕ КРАЙ, ТО ЗВИЧАЙ!

Певно, в жодному із свят не виявляється так яскраво характер народу, його національні традиції і звичаї, як у торжествах Нового року. І це не випадково. Адже новорічне свято — одне з найдревніших на землі. У різних народів з ним пов'язана справді незліченна кількість звичаїв, прикмет, повір'їв і легенд. Більшість з них давно втратили свій первісний зміст, а натомість народилися щедро прикрашені народною фантазією, сповнені доброї віри в майбутнє новорічні казки.

Звідки прийшло до нас це веселе свято?

Бере воно свій початок у найдавніших землеробських народів, які вважали Сонце головним божеством. У зимові дні, коли світло опускалося низько до горизонту і наставав найкоротший день, люди думали, що Сонце-бог вмирає. А щоб «оживити» його, всюди запалювали багаття, скочували з пагорбів охоплені полум'ям смоляні діжки або вогняні диски, які нагадували своєю формою Сонце. Від тих давніх давен і прийшли до нас новорічні вогні. Вогниці на ялинках з'явилися значно пізніше. У древніх слов'ян існувало повір'я: якщо запалювати масляні світильники на гілках вишневих дерев, — у новому році буде добрий врожай. Згодом вишню замінила вічно-зелена ялинка — «дух лісу».

Тепер незалежно від того, приходить Новий рік у ніч на перше січня, як у більшості країн Європи, чи в липні як в Індії, або у вересні, як в Ефіопії, зустрічають його з ялинкою, припорошеною «снігом», або з водою, якою обливають один одного в гарячий новорічний полудень бірманці чи кубинці, — всюди горять вогні. Світяться тихо свічки, палають величезні багаття, злітають у небесну вишню різноколірні ракети, вогнені стріли і навіть вибухають діжки з пороком.

У японців новорічне свято триває сім днів. Біля будинків тут виставляють бамбук і сосну — символи вірності і довголіття. А ще — гілочку квітучої сливи: побажання достатку. В кінці семиденних торжеств влаштовують парад пожежних команд і... сплять у посеред площ усі новорічні прикраси.

У ніч на Новий рік ходять по вулицях міст Італії не зовсім безлюдно. Справа в тім, що рівно о дванадцятій з вікон летять поламані склянки, старий посуд, інші речі. І лише після цього італійці беруться до «вогнених справ». Такий звичай.

На новорічне свято приходять добрі герої народних казок. У нас — Дід-Мороз і Снігуронька. В багатьох країнах Європи і Північної Америки — Санта Клаус. Головний герой Нового року в Панами — тропічний Папай Ноель, у Фінляндії — новорічний козел Голлоуки в червоному волохатому кожусі. Він, як і Діди-Морози, роздає дітям подарунки, заглядаючи при цьому до «чарівної» книги, де говориться про всі — добрі і не зовсім добрі — вчинки дівчаток і хлоп'ят.

Яких тільки днів не буває в новорічну ніч! Та і як може бути інакше, коли саме в цю ніч оживають казки, сповнені веселої фантазії, і крокують в домі в дім, по селах, по містах, по континентах. Несуть радість і дітям, і дорослим. Може, тому й називають Новий рік всесвітнім святом казок.

М. ЮРЧЕНКО.

НУМО, ХЛОПЦІ!

Незадовго до Нового року в Миколаївському обласному будинку культури відбувся спортивний вечір.

Голова обласного УТОГ М. І. Черне підбив підсумки спортивного сезону 1974 року, відзначив успішну участь команд і окремих її учасників в республіканських змаганнях по боротьбі, волейболу, баскетболу та настільному тенісу. Особливо відрізнялися успіхи домоглися борці—майстер оперту В. Панін, першорядники М. Каюк та І. Недогуль, легкоатлети В. Вітошкін та Г. Юнанов, тенісисти Є. Агасєва та В. Горбонко, чоловіча команда з волейболу.

М. І. Черне висунув перед спортсменами нові завдання на наступний сезон.

Після офіційної частини відбулися конкурсні виступи учасників вечора «Нумо, хлопці!», якими керував директор Будинку культури В. Ю. Яценко. У конкурсі взяли участь відомі майстри і новачки. Разом з олімпійським чемпіоном з гімнастики серед глухих Леонідом Матюхіним та Миколою Каюком були й мелоди, початкуючі спортсмени.

Розігрувалося багатоборство: перетягування канату, гра у волейбол за опрощеними правилами, підтягування по канату, вжиман-

ПРИСМАК

Молода жінка подає чоловікові на обід курку. Раз вкусивши, чоловік підвів голову, обнюхує страву, а потім питає:

— Що ж ти там напхала до середини?

— Нічого! Там взагалі не було місця!

ОТО БЕРЕ!

— Бере тут риба?

— Ще й як! Доводиться ховатися за дерево, щоб масадити черв'яка на гачок.

НЕ ЗАБУВАЙ ДЕ ПОКЛАВ

Якщо вранці ви не виявите предмета, якого вчора забули на вулиці, значить він лежав не там де треба.

ДОВГОЛІТТЯ

Журналіст до дідуся:

— Чим можете пояснити своє довголіття?

— Тим, що маючи сорок років, я посварився зі своїм лікарем.

МАЙСТЕРНІСТЬ ЗРОСТАЄ

Наприкінці грудня 1974 року на вулицях м. Києва з'явилися яскраві афіші: «Творчий звіт республіканського театру міміки і жесту «Райдуга».

І ось у призначений час глядачі займають місця. У приміщенні російського драматичного театру імені Лесі Українки гасне світло, розпочинається перше відділення «Повернена пісня». Один за одним змінюються номери концертної вистави — танець «Молодість», дотепний акробатичний етюд «Два малярі», «Шахтарська кадрили»...

Щедрими оплесками нагороджують глядачі артистів В. Шахова та В. Чайкіна, що створили яскраві і правдиві образи охоронців громадського порядку («Пісня про міліцію»), а також виконавців пісні «Не плач, дівчинко».

Героїчний боротьбі з фашизмом присвячена хореографічна композиція «Вони залишилися молодими». Ціною тяжких втрат дісталася нам перемога. І коли у фіналі в небі з'являються білі журавлі, політ яких супроводжує відома музика Я. Френкеля на слова Р. Гамзатова «Журавлі» не забуваю прокотилася дружна овація.

У другому відділенні колектив «Райдуги» показав хореографічні пантоміми «Голоси серця» за творами О. Є. Пушкіна «Золотий півнік», «Цигани», М. Горького — «Пісня про буревісника». Високу оцінку глядачів дістав танець «Коробейники» та композиція за твором В. Маяковського «Клоп».

Творчий звіт перед трудящими столиці України показав, що колектив «Райдуги» наполегливо підвищує свою виконавську майстерність.

Б. ПЕТРЕНКО.

ня гри та штанги, віджимання від підлоги — все це еталон напруженої і цікавої боротьби. Учасників конкурсу активно підтримували болільники.

І ось з 12 учасників конкурсу у фінал пробивалися лише два чоловіки — Леонід Матюхін та Микола Каюк. Переможцем став олімпійський чемпіон, ветеран спорту Леонід Матюхін. Присутні бурхливими аплодисментами привітали його з перемогою. Обом спортсменам вручено пам'ятні призи.

Після закінчення конкурсних виступів присутні проглянули спортивні кінофільми.

Л. ДРАГОМИР,
суддя республіканської категорії.
м. Миколаїв.

ФОТОКОНКУРС-74

Наприкінці минулого року ми вже повідомляли читачів про підсумки фотоконкурсу-74.

Сьогодні друкуємо фото «ТОНКІ НИТКИ» — автор І. Попов (Львів) та фото П. Гальченка (Київ) «ПЕРШИЙ СНІГ», яким на конкурсі присуджено другу премію.

«Тонкі нитки»

І. ПОПОВ.

«Перший сніг»

П. ГАЛЬЧЕНКО.

ЗГАДУЮЧИ МИНУЛЕ

Людно було того вечора в Білоцерківському будинку культури. Трудяшки УВР і члени УТОГ міста зібралися на зустріч з ветеранами Великої Вітчизняної війни.

Молоді фронтіві дороги пройшов Павло Іванович Садай. Добровольцем пішов він у 1941 році на війну. Воював на Воронезькому фронті, був фашистів на Кубані і Тамані, в бою за Україну форсував Дніпро, звільняв Київ...

Минуло майже три десятиліття, а старі рани і контузії дають себе знати, нагадують про ті далекі буремні роки...

Нині Павло Іванович — начальник швейного цеху Білоцерківського УВР. Разом з трудовим колективом ветеран успішно справляється із завданнями четвертого, визначального року п'ятирічки.

В ці дні підготовки до святкування 30-річчя з Дня Перемоги над фашистською Німеччиною є що розповісти ветеранові Великої Вітчизняної війни, чий ратні подвиги високо оцінила Батьківщина, відзначивши П. І. Салає урядовими нагородами.

Готовність підтримати своїх підлеглих і всіх, хто до нього звертається, добрим словом, порадою, ділом — риса найбільш йому притаманна. За це й поважають його на підприємстві і з такою теплою вшанували разом з іншими ветеранами війни.

Р. ЮРИНА.

Виправлення помилки. В номері за 21 грудня в матеріалі «Фотоконкурс-74» з вини літпрацівника Т. Прохорчук трапилася помилка. Останні три рядки п'ятого абзацу зверху слід читати в такій редакції: «...А Вінницький, Тернопільський, Чернівецький обласні взагалі не взяли участі у виставці...».

Наступний номер «Нашого життя» вийде 11 січня ц. р.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252024, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.